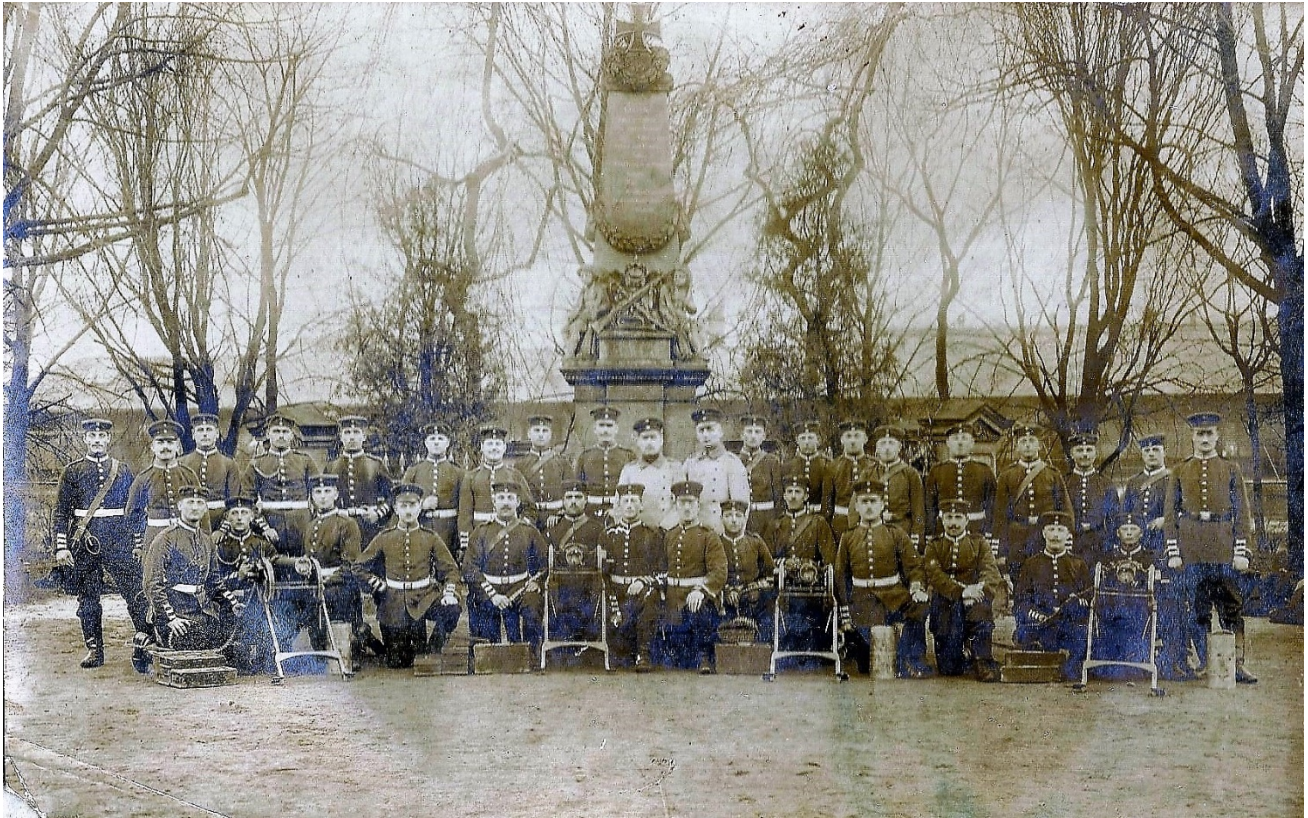

Biografi Jens J Hockerup født 2 jan 1891 i Holbøl / gift og bosat i Tumbøl

JENS J. HOCKERUP født 2. januar 1891 i Holbøl s.a. Anna Cathrina Hockerup i Holbøl

Jens Hockerup aftjente sin værnepligt i Danzig og blev derfor indkaldt i 1. Verdenskrig til af møde i Danzig. Billedet er fra Danzig.

Persondata

Født: den 2. januar 1891 i Holbøl

Døbt: den 1. februar 1891 i Holbøl

Faddere var: Gdr. H. P. Lorenzen,
Christian Johansen,
og Cecilie Hockerup

Konfirmeret: den 8 april 1906 i Holbøl

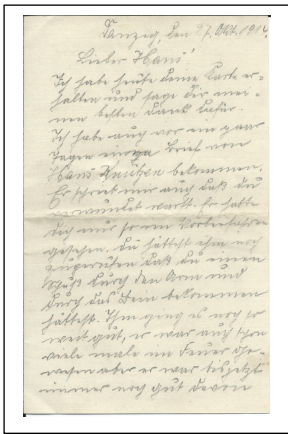
Gift: 27 maj 1919 i Felsted kirke
med Marine Christine født Christensen
født den 15 november 1897 i Baurupfeld.

Død: 18. august 1973 i Felsted.

Felsted kirke

Jens Hockerup og [Hans P. P. Lock](#) kendte hinanden! de var begge murere. Hans ligger på lazeret på Maria Victoria Krankh. Carlstrasse 29 i Berlin efter at være blevet såret i overarmen og venstre lår. Jens Hockerup skriver til ham den 27 okt 1914

27
Danzig, den 1. oktober 1914

Kære Hans!

Jeg har i dag modtaget dit kort og siger dig mange tak. jeg har også for et par dage siden fået et brev fra Hans Knutzen. Han skev, at du var blevet såret. Han havde kun set dig i forbifarten. Du havde råbt til ham, at du havde fået et skud gennem armen og gennem benet. ham gik det for så vidt godt, han havde også været mange gange i ilden, men var hidtil altid sluppet godt fra det

1

Du skriver, at du snart kan stå op igen. Så se til, når først det går bedre, at du får et par dage orlov til hjemet (Heimaturlaub). Her i Danzig er der adskillige, der har været på orlov. Man får da altid et stykke tid skånsle. Har du slet ikke hørt noget fra Jens Schmidt. Den gang jeg fik hans adresse, har med det samme skrevet til ham. hans Battallion har allerede været hårdt med. jeg er jo stadig her i Danzig ved fæstningsmaskingeværafdelingen, hvor der ikke sker ret meget-

2

Vi allerede være rykket ud forrige søndag. Der var kommet en skrivelse fra Krigsministriet, at alle aktive styrker skulle rykke ud, men bykommandantet her i Danzig ville ikke af med os. Vi var den eneste faste afdeling, han havde til rådighed. derfor er nok ikke forløbige udsigt til, at kommer væk herfra. Her i danzig vil vi nok ikke kunne gøre os fortjent til jernkorset. Hvem ved, hvor længe denne krig

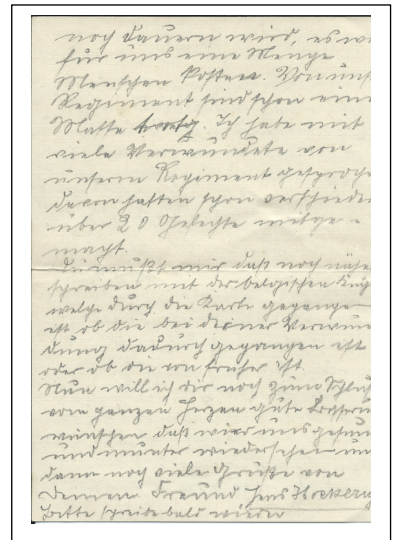
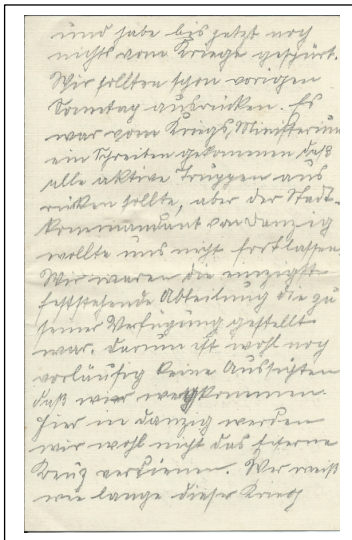
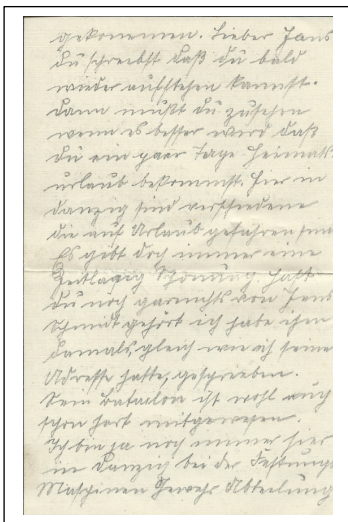
3

vil vare. Den vil komme til at koste os mange menneskeliv. Fra vores regiment er der allerede et stort antal døde. Jeg har talt med mange sårede fra vores regiment. Blandt dem var der mange, der havde deltaget i flere end 20 kampe.

4

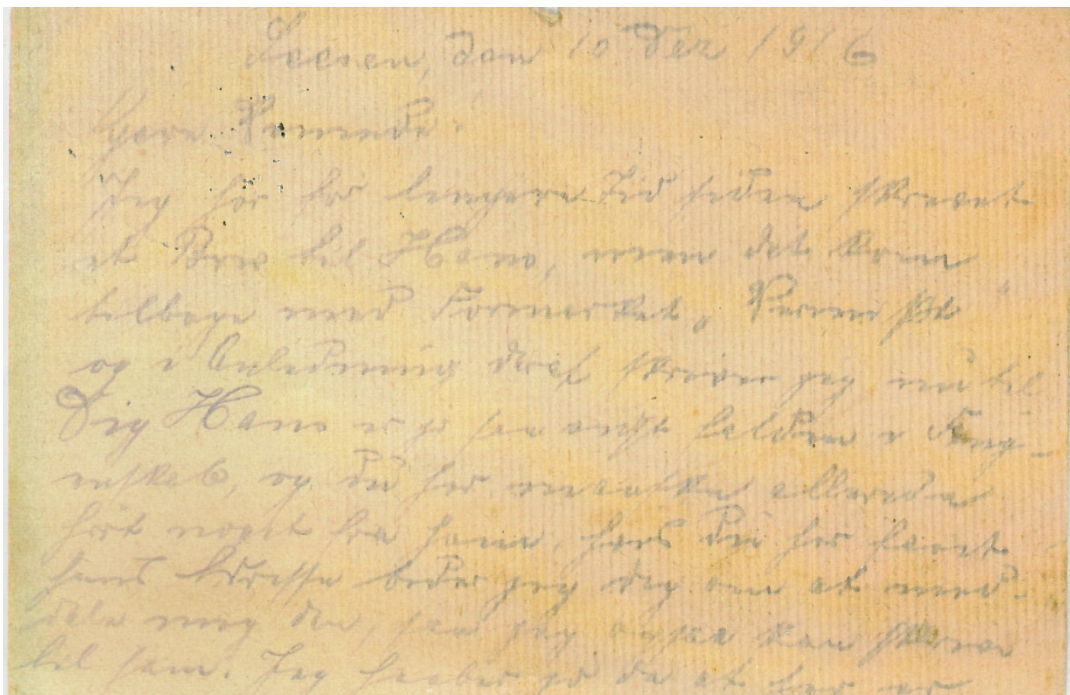
du skal beskrive det lidt nærmere med den belgiske kugle, der gik gennem kortet. Om det har noget at gøre med dit sår, om det er den der er gået igennem, eller om den stammer fra tidligere.

n
Nu vil jeg her til slut ønske dig rigtig god bedring, så vi kan ses sunde og raske og rigtig mange hilsener fra din ven Jens Hockerup.
Skriv snart igen.

Biografi Jens J Hockerup født 2 jan 1891 i Holbøl / gift og bosat i Tumbøl

til Hans Lock den 10 december 1916 i Tumbøl fra Jens Hockerup

SEESSEN d 10 december 1916; Kære Kammerat!

Jeg har for længere tid siden skrevet et brev til Hans, men det kom tilbage med Formærket "Kamph" og i anledning der af, skriver jeg nu til dig. Hans er jo så vist holden i Fangeskab og du har måske allerede hørt noget fra ham, så derfor beder jeg dig om at meddele mig hans Adresse, så jeg også kan skrive til ham.

Jeg haaber jo da, at han er kommen uskadt fra det hele og er godt ved det. Og saa slutter jeg med mange hilsener Jens Hockerup

En beretning om Jens J. Hockerup skrevet af Sønnen Aksel F Hockerup

Jens J. Hockerup oprettede 1919 en byggeforretning i Tumbøl, som han drev i 50 år. Han beskæftigede sig med alt indenfor byggeri især landbrugsbyggeri var en stor del af hans arbejdsområde.

Jens blev født den 2. januar 1891 i HOLBØL. Sin skolegang havde han fra 1897 til 1905.

Uden for skoletiden vogtede han kreaturer for landmand Christian Paulsen i HOLBØL. Paulsen drev, foruden landbrug, også en større byggeforretning, han beskæftigede sig med både murer-tømmer og snedkerarbejde, og om efteråret, når kreaturerne var trukket på stald, fortsatte Jens som en slags altnulig dreng hos Paulsen, og på den måde fattede Jens interesse for håndværksfaget. Han besluttede sig for, når han blev konfirmeret, så ville han søge en læreplads som murerlærling. Da bygmester Paulsen nu gennem ca. fire år kendte Jens som en flittig og opvakt dreng, tilbød han Jens, at han kunne komme i lære som murer hos ham. Dette tilbud tog Jens med glæde imod. Der blev da oprettet en lærekontrakt, og Jens begyndte som murerlærling foråret 1905. Som nævnt udførte Bygmester Paulsen også tømmerarbejde, så, når der midlertidig ikke var så travlt i murerafdelingen, fik Jens lov til at hjælpe til i tømmerafdelingen. Det gav ham derfor også en god indsigt i denne gren af byggefaget

Foråret 1909 blev Jens udlært som murersvend, og han fik sit svendebrev. Han havde nu været glad for pladsen ved bygmester Paulsen, men nu mente han, at tiden var kommet til at prøve nye græsgange. Han så en annonce i Flensborg avis, at bygmestrene Dines og Jens Schmidt i Tråsbøl, søgte en dygtig murersvend. Jens tog nu sin cykel og cyklede til Tråsbøl hvor han traf mestrene Schmidt. Han sagde, at han havde læst i avisen, at de søgte en murersvend. Hvis det stadig var tilfældet, at de havde brug for en murersvend var han interesseret, og han blev straks antaget. I Brdr. Schmidts byggeforretning lavede de både nybyggeri og reparation af bestående bygninger. Engang var de i Varnæs, hvor de var i gang med at forny tagkonstruktionen på et stuehus for gdrj. Niels Gammelgaard. Han fik det gamle stråtag erstattet med nyt tegltag. På gården var der ansat en tjenestepige, hun hed Marine Christensen og stammede fra nabobyen Bovrup. Hende havde Jens fået et godt øje til, men det blev foreløbig ved det.

Da Jens nu efterhånden havde arbejdet i firmaet i ca. 2 år og været godt tilfreds, mente han, at tiden var inde til at prøve noget nyt. Nu ville han, for at dygtiggøre sig, ud at gå på „Valsen“. Jens pakkede så sin ransel, og tog afsted med retning mod Heide. Da naver-reglen jo er, at man ikke blev for længe på samme sted, så Jens drog videre, og kom så til Brunsbüttel. Han opsøgte så atter et byggefirma i byen og arbejdede så her en tid og drog så videre og kom til Itzehoe. Hvert sted oplevede han nye udfordringer, og næste by Jens kom til, var byen Elmshorn. Efter en passende tid i Elmshorn, drog han endelig til byen Stade. I Stade arbejdede han hos samme mester, indtil midten af december måned 1911, hvorefter han atter vendte næsen hjemad.

Han kom da tilbage til sin tidligere arbejdsplads hos mestrene Schmidt i Tråsbøl, og arbejdede her til foråret 1912, hvorefter han blev indkaldt til det tyske militær. Hele hans militær-uddannelse fik han i Danzig, men det var bare noget som skulle overstås. Jens havde nemlig plan om, at når militæret var overstået, ville han være selvstændig håndværksmester. Men det kom desværre, for Jens, til at gå ganske anderledes, for kort tid efter hans militære uddannelse udbrød første verdenskrig.

I mellemtiden var Jens kommet tilbage til Tråsbøl, og han var da så heldig igen at træffe pigen, som han 2 år før havde fået kig på. Hun tjente dengang hos Gammelgård i Varnæs, men var nu flyttet til gdrj. Thaysen i Tråsbøl.

Det endte med, at de blev kærestes, men kort efter måtte han igen stille som soldat.

Jens kom til sit regiment, som var indsat på vestfronten, hvor kampene rasede mod franskmændene ved Verdun. Det var i den såkaldte skyttegravskrig, som jo bølgede frem og tilbage. Ved et stormangreb i januar 1916 blev Jens såret, han fik en kugle i venstre overarm og såret af granatsplinter på hagen. Han blev da ført tilbage bag fronten til et feltlazaret, hvor han blev forbundet, og kom efter en kort tid tilbage til fronten.

Skyttegravene hvor soldaterne opholdt sig dag og nat, var ikke noget rart sted at være. Vand og mudder i skyttegravene gjorde, at soldaterne var konstant våde, og mange blev syge, også Jens. Han pådrog sig en alvorlig influenza. Han kom da på et lazaret i byen Reutlingen beliggende i Baden-Württemberg. Her lå Jens over en længere tid. Hans sygdom blev af overlægen diagnostiseret som en bronchialkatarh og influenza, og skulle blive på lazarettet til midten af februar.

Opholdet på lazarettet, havde den store fordel for Jens, at her peb der ingen kugler om ørerne på ham, og med helbredet gik det også langsomt fremad. Herefter blev han af overlægen indstillet til en 4 ugers Erholungsurlaub. Det blev ham bevilliget, og Jens kunne nu tage hjem til sin kære Marine.

I hele forløbet hvor Jens havde været væk, havde der været en livlig udveksling af feltpostbreve, så forventninger var store på begge sider.

Det første møde mellem de to, fandt sted hos Marines forældre i Bovrup. Jens skulle nu se sine kommende svigerforældre for første gang, Marie og Frederik Christensen, Bovrupmark.

Marine var nu fyldt 20 år, og Jens var 25 år, så de besluttede, at nu ville de indgå forlovelse. De tog så med Æ Kleinbahn til Åbenrå, og fik købt forlovelsesringe, og efterfølgende en tur til fotografen, så dagens begivenhed kunne foreviges. Turen gik så tilbage til Bovrupmark, hvor der så blev fejret forlovelse, sammen med Marines forældre.

Men en orlov får jo mange gange alt for tidlig ende, så Jens måtte tilbage til "Slammasslen" som han udtrykte sig om livet ved fronten. Han kommer da tilbage til sit kompagni. Han får da besked om at henvende sig på skrivestuen, hvor der ligger en overraskelse og venter ham. Han er i mellemtiden blevet forfremmet til underofficer og en ordre om, at melde sig på en Kaserne i Seesen, beliggende i Harzen.

Her blev hans opgave, at hjælpe med at uddanne rekrutter. Dette følte for Jens, at han for en stund fik krigen på afstand. Denne bestilling havde han indtil midten af december 1917, hvorefter han sammen med sit korporalskab blev sendt til Serbien, for at kæmpe sammen med Østrig-Ungarn mod serberne. Her bølgede kampene frem og tilbage, indtil krigen sluttede.

Nu gjaldt det om at komme hjem. Det foregik så til fods, indtil de nåede den østrigske grænse. Her måtte de så tilkæmpe sig pladser på et tog, som gik direkte tilbage til Tyskland...

Der var nu gået 6 1/2 år, hvor Jens havde gjort tjeneste ved det tyske militær, en tid som han anså som spildt, var nu gået af hans pure ungdom.

Da Jens så omsider nåede til Hamborg, meldte han sig ved den militære myndighed, hvor han så endelig blev løst fra tjenesten. Han kunne nu rejse hjem som en fri mand i midten af december 1918.

Han tog til sine kommende svigerforældre i Bovrup, hvor han blev forenet med sin kære forlovede Marine, som nu tjente ved gdrj. Byllemoes i Bovrup.

Nu blev det til alvor for Jens at virkeliggøre sin plan, at blive selvstændig håndværksmester. Under hele forlovelsestiden havde Jens sendt penge hjem til Marine, som hun så straks købte udstyr for. Så da Jens endelig kom hjem, havde Marine samlet det mest nødvendige udstyr

sammen, så vejen var banet for at holde bryllup. Brylluppet blev afholdt den 27 maj 1919. Forinden havde de lejet en bolig i Tumbøl beliggende på Møllegade, og som var ejet af kromand Chr. Christensen, Tumbøl Stationskro.

Nu kunne Jens endelig få opfyldt sit ønske. Han etablerede sig nu som selvstændig bygmester. Og opgaverne meldte sig hurtigt. Han fik en ganske god start. Han måtte endda ansætte medhjælpere, og forretningen voksede støt.

Marine bidrog også til med hjælp til husholdningen, idet hun underviste unge piger i håndgerning. Det gjorde hun indtil omkring april 1921, hvor deres første barn, en pige fødtes og som fik navnet Marie (Mimmi).

Samtidig med at byggeforretningen var kommet godt i gang, byggede Jens også et hus til dem selv på en grund for enden af Møllegade, som han købte af gdrj. Jørgen Johansen. Det stod klar til, at de kunne flytte ind i egen bolig, sommeren 1921.

Samtidig med at boligen blev bygget, blev der også opført en stor trælade, hvori han fik installeret en bloksav. Som trækraft for saven, blev der indsat en stor petroleumsmotor. Saven var beregnet til, at folk kom med deres træstammer, som så blev savet op til planker og brædder.

Til at stå for Savværkets drift måtte der nu ansættes en mand, som kunne stå for den tekniske del ved savværket. Der meldte sig en rigtig dygtig mand som hed Lorentz Børge Hansen. Lorentz, som var uddannet som maskinbygger, var den helt rigtige mand til at sørge for, at maskineriet kunne køre. Ude ved bloksaven, hvor det vandrette savblad kørte frem og tilbage, måtte der også ansættes en mand. Det blev en mand ved navn Peter Brodersen. Peter var også den helt rigtige mand til det job, han gik for at være så helt uhyggelig stærk, så det var lige manden til at håndtere de tunge træstammer, som skulle placeres over på blokvoغن, som så kørte stammen frem til savklingen.

Jens udnyttede også bloksaven, idet han købte træstammer, som han så savede op til brædder. Disse brædder blev brugt til stilladser ved bygge-arbejder. Som sagt, forretningen var i stadig fremgang.

På et tidspunkt kom han i forbindelse med det nyoprettede højspændings-værk. Det skete på en helt speciel måde. Jens var meget interesseret i skydning. Han havde meldt sig ind i en skytteforening i Søgård, hvor han traf sammen med linjemester Thomas Christiansen fra Sdr. Hostrup. Christiansen var ansat ved det nyoprettede højspændingsværk, og han fortalte Jens, at der skulle bygges en hel del transformator tårne. Jens tog da forbindelse med værket, og det gav til resultat, at han fik ordren på at bygge en del af de, i røde sten velkendte tårne.

Til at flytte stillads og redskaber m.m. fra et afsluttet byggeri, til den næste opgave, anskaffede Jens en hest og en vogn. Hesten, en lidt aldersstegen krikke den blev straks døbt: „Hindenburg” og som kusk til at betjene køretøjet, blev ansat en mand fra Tumbøl som hed Thomas Skelgaard. Thomas og „Hindenburg” havde samme rolige temperament, så når der ikke lige var noget som skulle køres med, hjalp Thomas til på byggepladsen.

Da kunne, „Hindenburg” så gå og græsse langs vejkanterne.

Travlheden fortsatte, der måtte ansættes et par svende. Der blev da averteret i Flensborg avis og Hejmdal. Der meldte sig straks to murersvende fra Flensborg. Den ene var én Jens kendte, som hed Arthur Wenrich, den anden var hans kollega. Disse to svende ville gerne arbejde i Sønderjylland, men en betingelse var, at de kunne få kost og logi. Det blev ordnet, og der blev indrettet et værelse på loftet, som de to svende flyttede ind i. Nu hvor børne-flokken var vokset til fire, og med folk på kost og logi, blev det efterhånden rigeligt for Marine, så der måtte søges en hjælper til at klare husførelsen. Nu var det så heldigt, at Marine kendte en ung pige ved navn Sophie Hammeleff, som lige var ledig på det tidspunkt og som godt vilde tage pladsen som tjenestepige i det Hockerupske hjem. Sofie var en meget dygtig pige, og børnene elskede hende, hun var en god hjælp for Marine.

Som før omtalt, byggede Jens, en del af de så velkendte transformatorårne, for det nyoprettede Sønderjyske Højspændingsværk. Og til det formål udviklede han et stillads, som kunne benyttes gang efter gang. Og til at udføre det egentlige murearbejde ved disse årne, blev det opgaven for de to nyansatte svende og en plejsmand. Jens fik efterhånden travlt med, at føre tilsyn med de forskellige byggerier, som han havde gang i. Og Jens anskaffede sig en bil, en Ford T, model 1924. En lille sød historie, skal lige nævnes. En dag hvor Jens i bilen, var på vej til Aabenraa, højt syngende, han sang meget, især når han kørte bil. Pludselig var der en lille pige, som stak hovedet op over sædet, og lidt beklemmt sagde „far jeg er også med” det var den fireårige Anni som havde sneget sig ind på bagsædet, uden at Jens havde bemærket det. Jens stoppede sin sang og udbrød „er du også med min tøs” og mere skete så ikke. Da han kom til sit bestemmelsessted, tog han sin lille pige ved hånden og ordnede det han var kommet til byen for.

Af byggerier i Tumbøl, udover sit eget hus i 1921, byggede Jens et stuehus for Smedemester Peter Matzen, et enfamiliehus for Frantz Sabotka, to landbrugsejendomme som brændte, efter at en pyroman var årsagen til brandene. Den første ejendom som brændte, var gdrj Hans Christensen,s gård „Vanddamgård”. Den anden ejendom var, gdrj. Peter Petersen,s ejendom. Begge disse ejendomme genopbyggede Jens. 1927 brændte Tumbøl kro, ejeren af kroen var tømremester Johan Wyrzt, det var Jens også med til at genopbygge. Det største enfamiliehus, som Jens byggede i Tumbøl, er en aftægtsbolig for gdrj. Hans Staugaard. En anden bolig Jens byggede i Tumbøl, er også en aftægtsbolig, denne for tømremester, Christian Iversen. Begge disse ejendomme ligger på Tornhøjvej i Tumbøl.